Народе мій! Зблукавшись у темноті,
Не бачачи, на знаючи шляхів,
Вбиваючи всю силу на роботі,
Що не дає й хвилини на спочив, —

Знемігшися, не хочеш ти спитати,
Куди іти, в своїх поводирів,
Йдеш навмання, бо звик уже блукати,
Бо всі уже стежки ти погубив.

Народе мій! Тяжка твоя темнота!
Болить душа дивитись, як ти сам
Не хочеш геть іти з того болота,
Що у йому ти вгруз на глум людям!

Болить душа! Але ж твою провину
Простить тобі, хто зрозумів її:
Бо завели себе у ту багнину
Вони ж таки, проводирі твої!

1896